

носно перо на нашата износна търговия, бѣ отначало до голѣма степенъ явление на военната конюнктура презъ 1915—1918 г. По-късно, увеличеното производство на това доходоносно перо бѣ резултатъ на една териториална промѣна следъ свѣтовната война: откъсването на зърненопроизводителната областъ Добруджа и присъединяването на тютюно-производителнитѣ области въ южна България. Най-после свѣтовната кризисна конюнктура — 1929 — 1934/35 г. г. — остави много поуки за земеделското ни стопанство: относно неговото трансформиране и бждещи насоки. Следъ голѣми грѣшки въ производството, принципътъ на стандардизиране е може би първиятъ урокъ за нашитѣ износители. Тютюневото производство изобщо е отъ огромно значение за нашата износна търговия.

Доста близко обяснение може да се даде за групата на „плодоветѣ и зеленчуцитѣ“. Отначало, производството на тия хранителни продукти се зароди въ домашнитѣ и зеленчукови градини, които даваха скромнѣн добивъ, отреденъ изключително за домакинството. После, съ развитието на вътрешния пазаръ, производството се постави на търговски начала, като задоволяваше вече значителнитѣ нужди на гражданското население. Следъ свѣтовната война, сръдноевропейскитѣ пазари включиха зеленчуковото и плодово производство въ рамкитѣ на трансформационния процесъ на българското земеделско стопанство. И тази категория стоки днесъ е съ неизмѣримо голѣмо бждеще за нашия износъ.

Отъ категорията на „животински произведения за храна и произведения отъ тѣхъ“ изпъкватъ на преденъ планъ яйцата, чието увеличено производство и износъ се наложиха изключително поради нуждитѣ на сръдно-европейскитѣ пазари. Този износъ ще отбелязва и за въ бждеще траенъ характеръ, като се има предвидъ голѣмата нужда отъ тази стока при непрекъснато растящитѣ ограничения за птицевъдството въ Европа. Отъ народостопанско гледище, значението на износа на яйца е извънредно голѣмо.

Значителното намаление на износа на добитъкъ се